

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 września 2020 roku, sygn. akt I C 3041/14 wydanym w sprawie z powództwa S. K. przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu z siedzibą w W., Sąd Rejonowy w Zgierzu:

1. zasądził od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. na rzecz S. K. kwotę:
 - a. 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia;
 - b. 2.970 (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. ustalili, iż pozwany ponosi koszty procesu w oparciu o treść art. 100 zd. 2 k.p.c. pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację od wskazanego wyroku złożył pozwany zaskarżając go w części, tj. co do punktu 1a i 1b wyroku - zasądzonego od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych za okres od dnia 03.10.2013 roku do dnia 31.12.2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia 28.09.2020 roku, które wynoszą 30.003,95 złotych, oraz co do punktu 3 wyroku - rozstrzyganego o kosztach postępowania.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 481 k.c. w zw. z art. 109 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na zasądzeniu odsetek ustawowych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wcześniejszego niż dzień wyrokowania, podczas gdy odsetki ustawowe oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w okolicznościach niniejszej sprawy, zdaniem skarżącego, należne mogły być od daty wyrokowania.

W świetle tak postawionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonym zakresie, rozstrzygnięcie o kosztach procesu wedle norm przepisanych oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem II instancji według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 5,90 złotych tytułem kosztów korespondencji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanego w całości jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Ustalenia te Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, uznając za zbędne ponowne ich przytaczanie.

Zarzut naruszenia art. 481 k.c. w zw. z art. 109 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jest bezzasadny. W kontrolowanej

sprawie Sąd Rejonowy trafnie ustalił wymagalność dochodzonego roszczenia. Odsetki należą się zgodnie z art. 481 k.c. za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby więc wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Aktualnie judykatura wykształciła pogląd, zgodnie z którym o ile uprawniony do świadczenia dokonując zgłoszenia szkody wskaże konkretną kwotę do uiszczenia której wzywa ubezpieczyciela, to zdarzenie to należy ocenić na podstawie art. 455 w związku z art. 481 § 1 k.c. jako inicjujące bieg terminu oznaczony dla ubezpieczyciela w art. 14 ust. 1 ustawy do spełnienia świadczenia w terminach określonych tym przepisem (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 6 czerwca 2013r. sygn.. akt ACA 120/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 marca 2014r. sygn. I ACA 849/13, z dnia 11 grudnia 2013r. sygn.. I ACA 584/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 czerwca 2013r. sygn.. I ACA 494/13, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 czerwca 2013r. sygn. I ACA 539/13). Nie jest tak, że obowiązek zapłaty zadośćuczynienia powstaje dopiero z chwilą wydania lub uprawomocnienia się orzeczenia sądowego. Nie ma bowiem żadnych przeszkód ku temu, by, co do zasady, roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia były rozpoznawane i uwzględniane na drodze pozasądowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 października 2015 roku, I ACA 436/15, LEX nr 1927625).

Z wyżej wskazanych poglądów, które Sąd Odwoławczy podziela, zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 3 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz odsetek ustawowych od dnia 3 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania.

Bezspornym jest, iż Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest profesjonalistą, korzystającym z profesjonalnej kadry pracowniczej oraz wsparcia rzeczoznawców, dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego, nie ma podstaw do przyznania odsetek dopiero od dnia wyrokowania, bowiem pozwany był w stanie w terminie 30 dni przeprowadzić postępowanie likwidacyjne. W toku procesu nie ustalano nowych okoliczności związanych ze stanem zdrowia powoda wynikającym z urazu, zatem nie można przyjąć, że rozmiar krzywdy ujawnił się dopiero w toku procesu. W związku z tym, skarżący jako specjalista był w stanie samodzielnie wyjaśnić okoliczności zaistnienia zdarzenia a także doprowadzić do likwidacji szkody. Ponadto, decydując się na wstąpienie na drogę sądową, skarżący winien był liczyć się - jak w realiach niniejszej sprawy - że bierne oczekiwanie na wynik procesu może przyczynić się do popadnięcia w opóźnienie bądź zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Jak już w judykaturze wielokrotnie podnoszono, termin naliczania odsetek rozpoczyna się po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Wynika to wprost z przepisu art. 109 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jest to bowiem przepis szczególny, który wprost wskazuje na zasady ustalania wymagalności roszczeń kierowanych do Funduszu oraz rozkład odpowiedzialności za zwłokę w spełnieniu świadczenia skierowanego pierwotnie do zakładu ubezpieczeń (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 sierpnia 2020 roku, sygn.. akt VI ACA 358/19).

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywiedziona przez pozwanego apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez powoda złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, w kwocie 1800 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).